

1

Mary Minorová-Haristeenová, Harry, ako ju volajú priatelia, klusala popri železničnej trati. V päťkách jej bežala pani Murphyová, jej múdra a zanovitá tigrovitá mačka a Těčko Tuckerová, jej waleský korgi. Keby ste sa mačky a sučky opýtali, kto komu patrí, odpovedali by, že Harry patrí im a nie naopak. Harry však nepochybne patrila do malého mesta Crozet vo Virgínii. Vo svojich tridsiatich troch rokoch bola najmladšou vedúcou pošty, aká kedy v Crozete bola, ale nikto iný tú prácu robiť nechcel.

Crozet sa rozprestiera na úbočí vrchov Blue Ridge Mountains. Hlavnú časť mesta tvorí ulica Railroad Avenue, ktorá sa tiahne paralelne so železničnou traťou spoločnosti Chesapeake & Ohio a križuje sa s ulicou nazvanou Whitehall Road. Asi pätnásť kilometrov na východ leží bohaté a významné menšie mesto Charlottesville, ktoré sa rozrastá do všetkých svetových strán ako huby po daždi. Harry mala Charlottesville celkom rada. Nemala však rada developerov a každú noc sa modlila, aby si stále mysleli, že Crozet a jeho trojtisícové obyvateľstvo je len bezvýznamný zapadákov na západ od nich a naďalej ho ignorovali.

V sivej, drevom obloženej budove s bielym lemovaním hneď vedľa železničného depa sa nachádzala pošta. Vedľa nej stál maličký obchod s potravinami a mäsiarstvo, ktoré vlastnil Market Shiflett. Všetkým to vyhovovalo, pretože na jednom mieste v strede mesta dostali mlieko, vyzdvihli si poštu a dozvedeli sa klebety.

Harry odomkla dvere a vošla dnu práve vo chvíli, keď veľké železničné hodiny odbili sedem hodín. Pani Murphyová jej prebehla popod nohy a Tuckerová vošla dnu nenáhlivým krokom.

Prázdny kôš na poštu priam lákal pani Murphyovú, a tak doň skočila. Tuckerová sa napajedila, lebo ona doň skočiť nedokázala.

„Tuckerová, pst! Pani Murphyová z neho hneď vyjde, však?“ Harry sa naklonila ponad okraj koša.

Pani Murphyová sa na ňu zadívala a povedala: „*To ťažko. Nech si Tuckerová hundre. Dnes ráno mi ukradla ponožku s mačacou drogou.*“

Harry počula len mňaukanie.

Sučka však počula každé jedno slovo. „*Ty si fakt sprostá, pani Murphyová. Máš milión takých ponožiek.*“

Pani Murphyová položila labky na kraj koša a vykukla z neho. „*No a čo! Nebudeš sa hrať ani s jednou z nich.*“

„Prestaň, Tuckerová!“ Harry si myslela, že sučka vrčí bezdôvodne.

Vonku sa ozvalo trúbenie. Rob Collier priviezol na veľkom nákladiaku novú poštu. O štvrtej poobede sa vracal, aby odviezol poštu odtiaľto.

„Dnes si tu skoro,“ zavolala naňho Harry.

„Myslel som, že sa ti prestávka bude hodiť,“ usmial sa Rob, „lebo presne o hodinu bude pred týmito dverami funieť a supieť pani Hogendobberová a čakať na poštu.“ Dve veľké vrecia hodil pred dvere a odišiel späť k nákladiaku. Harry ich odtiahla dnu.

„Veď by som ich odniesol.“

„Ja viem,“ odvetila Harry. „Musím však trochu posilňovať.“ Medzi dverami sa zjavila Tuckerová.

„Ahoj, Tuckerová,“ Rob pozdravil sučku. Tuckerová zavrtela chvostom. „Nuž, tak mi popraj šťastnú cestu a dobré počasie.“ Rob vkĺzol za volant.

„Je sedem hodín a dvadsaťšesť stupňov, Rob. Na tvojom mieste by som sa snehu alebo dažďa vôbec neobávala.“

Usmial sa a vyštartoval preč.

Harry otvorila prvé vrece. Pošta pani Hogendobberovej bola navrchu, pekne stiahnutá hrubou gumičkou. Keby mal Rob čas, určite by poštu pani Hogendobberovej strčil na

dno kopy na hlavnej pošte v Charlottesville. Harry vopchala poštu do schránky. Potom začala triediť zvyšok: účty, hrbu katalógov s oblečením pre každého muža, ženu a dieťa v USA a, samozrejme, listy a pohľadnice.

Courtney Shiflettová, štrnásťročná dcéra Marketa Shifletta, dostala pohľadnicu od Sally McIntireovej, ktorá je v letnom tábore. Kelly Craycroft, pekný, bohatý majiteľ stavebnej firmy, dostal lesklú pohľadnicu z Paríža. Bola to fotografia krásneho anjela s krídlami. Harry ju otočila. Bol to pomník Oscara Wilda na cintoríne Père Lachaise. Na zadnej strane bol odkaz: „Kiežby si bol tu.“ Bez podpisu. Text bol napísaný tlačeným písmom, ako býva na listoch od politikov. Harry si vzdychla a strčila ju do Kellyho schránky. Paríž musí byť úžasný.

Zasnežené vrcholy Álp sa veľkolepo rozprestierali na pohľadnici, ktorú Harry dostala od svojej dlhoročnej priateľky Lindsay Astroveovej.

*Drahá Harry,
už som v Zürichu. Nikde nijaký trpaslík. Dobrý let. Som
veľmi unavená. Neskôr Ti napíšem viac.*

Pozdravujem!

Lindsay

Byť tak teraz v Zürichu.

Bob Berryman, najväčší obchodník s návesmi na juhu, dostal doporučený list z daňového úradu. Harry ho váhavo strčila do schránky.

Harrinej najlepšej kamarátke Susan Tuckerovej prišiel obrovský balík z James River Traders. Zrejme sú to tie zľavnené bavlnené svetre, ktoré si objednala. Susan prezieravo počkala na výpredaj. Susan bola „mama“ Tέčko Tuckerovej. Pomenovala ju Tέčko, pretože ju Harry dostala od Susan na siedmom tέčku vo Farmingtonskom golfovom klube. Pani Murphyová, ktorá je od sučky o dva roky staršia, z toho nebola nadšená, ale musela sa s tým zmieriť.

Harrinu pozornosť upútala pohľadnica s komiksom Garyho Larsena. Otočila ju. Bola adresovaná Fairovi Haris-teenovi, jej čoskoro bývalému manželovi. „Drž sa, kamoš!“ bola správa od Stafforda Sanburna. Harry napchala pohľadnicu do Fairovej schránky.

Crozet bolo stále také malé mesto, že jeho obyvatelia cítili potrebu postaviť sa pri rozvode na stranu niektorého z manželov. Možno aj New York je také malé mesto. V každom prípade, Harry dennodenne cítila nával emócií od zúrivosti až po žiaľ, keď sledovala, ako si jej bývalí priatelia vyberali strany a väčšina z nich si zvolila Faira.

Koniec koncov opustila ho ona, čím pobúrila albemarské ženy, ktoré boli uväznené v zúfalých manželstvách, ale nemali guráž to zmeniť. A takých žien bolo dosť.

„Chvalabohu, že nemali deti,“ hovorili mnohé zlé jazyky poza Harrin chrbát aj Harry priamo do tváre. Harry s nimi súhlasila. Keby mali deti, ten prekliaty rozvod by sa ťahal rok. Bez nich bude utrpenie trvať pol roka a bude po všetkom.

Medzičasom hodiny odbili osem a vrecia boli prázdne, schránky plné a stará borovicová podlaha vyumývaná.

Pani George Hogendobberová bola evanjelikálka a chodila si po poštu vždy presne o ôsmej hodine okrem nedeľ, keď chodila do kostola a pošta bola aj tak zatvorená. Veľké starosti jej robila teória evolúcie. Bola odhodlaná dokázať, že ľudia sa nevyvinuli z opíc, ale že ich stvoril Boh podľa svojich predstáv.

Pani Murphyová pevne dúfala, že sa to pani Hogendobberovej podarí potvrdiť, pretože spojitosť človeka a opice bola urážkou pre opicu. Prirodzene, stará pani by zrejme umrela od šoku, keby zistila, že Boh je mačka a ľudia s tým nijako nesúvisia.

Mohutná postava statnej kresťanky sa vyvliekla po schodoch. Dvere roztvorila ako vždy s vervou.

„Dobré ráno, Harry.“

„Dobré, pani Hogendobberová. Ako ste sa mali cez víkend?“

„Až na úžasnú omšu v Kostole svätého ohňa nič moc.“ Prudko roztvorila schránku. „Josiah DeWitt sa u mňa zastavil, keď som prišla domov, a predvádzal mi zlacnený tovar. Chcel, aby som mu predala matkinu posteľ v štýle Ludovíta XVI., s baldachýnom a všetkým ostatným. A v nedeľu! Je zaslepený mamonou!“

„Áno, ale pozná kvalitné veci,“ odvetila trúfalo Harry.

„Hm, taký Ludovít a onaký Ludovít. V tom Francúzsku bolo akosi priveľa Ludovítov. Zle skončili, všetci do jedného. Nemyslím si, že Francúzi od čias Napoleona vyrobili niečo, čo by stálo za povšimnutie.“

„A čo Claudius Crozet?“

Pani Hogendobberová sa na chvíľku zamyslela. „Asi máš pravdu. Vytvoril jeden z technických zázrakov devätnásteho storočia. Priznávam. No to je od čias Napoleona všetko.“

Mesto Crozet bolo pomenované práve podľa Claudia Crozeta, ktorý sa narodil 31. decembra 1789. Bol to vyučený strojár, bojoval vo vojne s Ruskom a upadol do zajatia počas ohavného ústupu z Moskvy. Ruský väzník bol ním taký unesený, že Claudia ihneď previezol do svojho veľkého sídla a poskytol mu knihy a technické zariadenie. Claudius pracoval pre svojho väzníka, až kým Francúzom nedovolili vrátiť sa domov. Hovorí sa, že jeho ruský väzník bol pokrvný príbuzný cára a odmenil mladého kapitána šperkmi, zlatom a striebrom.

Ukázalo sa, že pridať sa k Napoleonovi pri jeho druhom pokuse o získanie moci bolo príliš riskantné, a tak Crozet emigroval do Ameriky. Keby mal dosť peňazí, niekde by sa skryl a žil by z toho, čo mal. Jeho najväčším prínosom bolo vyhlásenie štyroch železničných tunelov cez vrchy Blue Ridge Mountains. Práce na nich sa začali v roku 1850 a skončili o osem rokov neskôr.

Prvý tunel vybudovali na západ od Crozetu. Bol to Greenwoodský tunel, dlhý stošesťdesiattri metrov a zatvorený po roku 1944, keď bol dokončený nový tunel. Na východnom vchode do Greenwoodského tunela je do kameňa vytesané:

C. CROZET, HLAVNÝ KONŠTRUKTÉR
E. T. D. MYERS, MIESTNY KONŠTRUKTÉR
JOHN KELLY, STAVITEĽ.
1852 N. L.

Druhý, Brooksvillský tunel, dlhý dvestošesťdesiattri metrov bol tiež zatvorený po roku 1944. Bol to nebezpečný tunel, pretože sa ukázalo, že skala bola mäkká a nespoľahlivá.

Tretí tunel s názvom Little Rock, dlhý tridsať metrov dodnes používa železnica Chesapeake & Ohio.

Štvrtý tunel bol Blue Ridge, dlhý jeden a pol kilometra.

Nepoužívané trasy vedú do zatvorených tunelov. Hoci trate boli vybudované, aby slúžili v devätnástom storočí, ani jedna z nich nebola zdeformovaná či poškodená.

V súvislosti s Crozetom sa povrávalo, že skryl svoje bohatstvo v jednom z tunelov. Železnice Chesapeake & Ohio vzali tento chýr vážne a dôkladne preskúmali odstavené tunely a až potom, po druhej svetovej vojne ich úplne uzavreli. Nijaký poklad sa nenašiel.

Pani Hogendobberová odišla hneď, ako ju Harry opravila. Prešla okolo Neda Tuckera, Susaninho manžela. Zdvorilo sa pozdravili. Téčko Tuckerová sa s radostným štekotom rozbehla k Nedovi, aby ho privítala. Pani Murphyová vyliezla z koša a vyskočila na pult. Neda má rada. Všetci ho majú radi.

Ned žmurkol na Harry. „Už je z teba znovuzrodená kresťanka?“

„Nie, ale to som nebola ani včera,“ zasmiala sa.

„Pani H. bola dnes ráno mimoriadne strohá.“ Schmatol hrbu svojej pošty, väčšinu pre právnickú kanceláriu s názvom Sanburne, Tucker a Anderson.

„Buď rád, že si rád,“ povedala Harry.

„To som každý deň.“ Ned sa usmial. Bol viac než rád, že sa v toto horúce júlové ráno vyhol tiráde o spásu a vedel, že týmto sa jeho šťastie nekončí. Zohol sa a poškrabkal Tuckerovú za ušami.

„Aj mňa môžeš poškrabkať,“ prosila pani Murphyová.

„*Mňa má radšej ako teba.*“ Tuckerová si vychutnávala, že je stredobodom pozornosti.

„Aké sú milé tie zvuky, čo vydávajú, všakže?“ Ned ju ešte stále škrabkal. „Niekedy si myslím, že sú ako ľudia.“

„*Verila by si tomu?*“ Pani Murphyová si oblizla prednú labku. Ako ľudia! Len si to predstavte! Ľudia nemajú pazúry, srst' a ich zmysly sú žalostne chabé. Veď ona začuje larvu mravcoleva zavrtaného do piesku. Okrem toho rozumie všetkému, čo ľudia hovoria svojou hrdelnou rečou. Oni však zriedkakedy rozumejú jej alebo iným zvieratám a niekedy nerozumejú ani sami sebe. Dokonca ani Harry, ktorú má skutočne rada, na ňu nereaguje, až kým sa neuchýli k vyložene extravagantnému správaniu.

„Hej, neviem, čo by som robila bez svojich detí. Keď už o nich hovoríme, čo tie vaše?“

Ned na ňu letmo pozrel. „Harry, začínam si myslieť, že sme urobili chybu, keď sme Brookie dali na súkromnú školu. V dvanástich rokoch sa správa ako dvadsaťročná a stáva sa z nej poriadna snobka. Susan chce, aby sa vrátila na jeseň do Svätej Alžbety, ale ja tvrdím, že by sme ju mali odtiaľ hneď zobrať a dať ju na štátnu školu, kam chodí aj jej brat. Tam sa naučí, ako vychádzať s rôznymi ľuďmi. Susan sa ju rozhodla dať na Svätú Alžbetu, keď sa jej zhoršil prospech. My sme však chodili na štátnu školu, dokončili sme ju a sú z nás normálni ľudia.“

„Je to ťažké rozhodnutie, Ned. Keď sme chodili do školy my, drogy sa na záchodoch nepredávali.“

„V tom čase až na Crozetskej strednej. Mala si dosť rozumu a ignorovala si ich.“

„Nie, nemala som peniaze na také veci. Keby som patrila do skupiny malých bohatých deciek, aké sú na školách dnes, ktovie?“ Harry pokrčila ramenami.

Ned si vzdychol. „Nechcel by som byť teraz dieťaťom.“

„Ani ja.“

Prerušil ich Bob Berryman. „Nazdar!“ Vedľa neho stál jeho hyperaktívny austrálsky ovčiarsky pes Ozzie.